

På Tärnskar.

Af Elaine.

(Forts. från förra numret).

Ett hastigt mönstrande ögonkast gled över hans ljusa, stubbiga hår, de små djupa liggande gråblå ögonen och den kraftiga, tvära hakan med det kortklippta skägget.

— Ni är inte ful, sade hon i en ädelmodig ton, som väckte hans uppsluppna löje.

— Det är synd att inte min spegel är lika godhjärtad som ni. Se en så grann skalbagge!

Elisabet uppskattade i allmänhet inte skalbaggar, men i hans hand såg den helt prydd ut, och exponerade kokett sina vingar, som glänste i guldbrons och hvarje ögonblick tycktes skifta i olika nyanser. Den var verkligen vacker bara hon slapp se den helt oförhoppandes krypa över sin fot eller någonstades i klädningens veck. Hon skämdes att visa sin feghet, och när han till sist lade det lilla kräket i hennes hand, för att hon skulle beundra den närmare, ryste hon till endast helt litet. Men han såg det, den odrägliga människan, som ingenting undgick, och återigen spelade skålen i de grå ögonen.

Han började tala om hur vacker han fann trakten, och den pekade ut för honom de olika klipporna och de små fisklägena däremellan och nämnde deras namn.

— Där borta ligger Svansand, fiskläget närmast oss, och där är Tärnskar. Strax nedanför är pensionatet, som också heter Tärnskar. Härifrån syns det inte. Träden skugga för.

— Där nere i viken var det ni badade i morgne när jag kom.

Elisabet återfann i ett nu sin stela min och reste sig hastigt.

— De vänta oss därnere. Vi ha drojt alldeles för länge. Behagar ni komma med, doktor Haller?

— Nej, fröken Elisabeth, vi ha inte drojt en kvart. Han ställde sig resolut i hennes väg, och hon måste stanna, för att ej göra sig löjlig, hvilket var det hon minst af allt åsyftade.

— Nu måste ni lova mig att ni glömma den där dumheten och inte låter en sådan struntsak förstöra vår sommar.

Han såg så bedjande och olyckligt ångertfull ut att Elisabeth hade svårt att betvinga sin skrämtlust. Hon gaf honom nådigt absolution, och vänskapligt sampråkande fortsatte de sin väg ned i dalen.

Då de redan fått sällskapet i sikte och hade deras högljudna röster på ett par stegs afstånd vände sig Haller mot Elisabeth och sade med ett alldeles för menlös ansikte:

— Ni förkyldes er väl inte när ni satt så länge stilla i vattnet?

— Äh, den nedrige!

Sommaren blef den gladaste man haft på länge på Tärnskar. Men det var ett rent märkvärdigt öde, som oövekligt ville gruppera sällskapet parvis. Om man åkte, rodde eller promenerade blef den slutliga ordningen genom oskyldiga finter och skenbart likgiltiga manövrer att herr Ericsson tog platsen vid Hedvig Lenells sida, fru Dreberg och fröken Helling, som med den yttersta likgiltighet betraktade alla manliga väsen utan gusmar, som hon ur djupet af sitt hjärta afskydde, höllo troget tillsammans, fröken Bergfeldt ville gärna med sin lifliga tunga och de barnsliga runda ögonen underhålla den godmodige kamrer Stark, som var den sista akquisitionen och den siste eröfraren af hennes hjärta, och så hade Haller ansett helt naturligt att han skulle hålla Elisabeth sällskap.

— Sympatien mellan de olika själarna måste vara stark på Tärnskar, anmärkte han skämtande när de en vacker juldag i den vanliga ordningen promenerade hem från Svansand, dit de gått för att se en hemvändande flottit af fiskebåtar. Fröken Lenell och hennes ridare ett stenkast bakom oss, fröken Bergfeldt låter sitt snille blixtra mot kamrern, och fru Dreberg och fröken Helling tala förmodligen om utsikterna för blåbärsskörd. Och vi två måste efter allt att döma lyda den allmänna orden. Hvad säger ni om det, fröken Elisabeth?

Hon svarade näbbigt:

— Jag tror hellre att de andra valt först fter sina sympatier, och då ha vi blifvit öfver. Om vi inte föredra att gå, ni en bit framför öster och fröken Helling och jag några alnar fter herr Ericsson och fröken Lenell, så ha vi utet annat väl öfrigt än att gå tillsammans. Ägen är alldeles för smal för fyra.

— Unga damer äro så litet känsliga nu för den, suckade Haller patetiskt.

— Kanse ni har mamsell Bremers kvinna liert ideal? Hon gaf honom en skälmaktig ick.

— Mamsell Bremers unga damer har jag te känt och kan således inte skapa mig något adöme om dem, men jag hoppas de voro milre än ni — för de stackars karlarnas skull.

Sista juli skulle herr Ericsson resa. Hans mester var slut. Både fröken Lenell och han de några dagar sett ovanligt melankoliska ut mera än förut ägnat sig åt det öfriga sällp. Det tycktes ha kommit en fnurra på den.

Dagen före afresan föreslog fru Dreberg, en till Skoglanda, som afskedsfest, och hennes slag mottogs med entusiasm. Tidigt på efndagen kom Flora med gigen för fru Dreberg och fröken Helling, som förklarade att half mil var för mycket för deras fötter, i dansat ut barnskorna för länge sedan, och andra gingo efter i flock. Man tyckte ha utat att hålla tillsammans, och fröken Bergfeldt försök till tete-a-tete undvekos skickligare anligt af kamrern, som för länge sedan fått

nog af hennes runda ögon och spirituella konversation.

Eftermiddagen förlöt under en fridsam och behaglig stämning. Haller berättade historier om Upsalaoriginal, som kommo alla att skratta. Han hade dessa veckor varit vid det gladaste lynne, och hvarken Elisabeths små nycker, som hon ibland var rätt frikostig med, eller fröken Bergfeldts sarkasmer öfver hvad hon kallade hans backfisch-studier kommo hans tålmod att ryta. Herr Ericsson hade för några år sedan för en tidningsräkning gjort en resa till Västindien och hade ett outtömligt förfråd berättelser om äfventyr och intryck därifrån. Den tyste, tillbakadragne mannen visade sig som en utmärkt berättare. Elisabeth följde hvarje ord om tropikernas trollmakt och under med glödande kinder och ögon lysande af längtansfull undran. Haller märkte hennes intresse med en svartsjuk känsla och tänkte harnset på hur futtiga hans Uppsala historier måste förefalla henne mot detta. Han deklamerade Karlfeldts och Frödingspoesi för att fånga henne igen, och med en triumferande segerkänsla såg han de klara flickögonen vändas mot sig, betagna af ordens skönhet och stämning, som han mästergliffigt återgaf med sin djupa böjliga röst.

Så gick fullmånen upp, himlen var utan moln, och när Flora träfvat hemåt med gigen, följde de andra långsamt efter. Det började skymma, sommarnatten kastade ljusa skuggor mellan månstimmorna, och aftonvinden susade sakta genom trädkronorna. Stämningen ville ej bli munter och sällskaplig som på bortvägen. Till och med fröken Bergfeldt gick tyst och lugn bredvid kamrern, som berättade om sin forra sommar hos en gemensamt bekant i Värmland. Herr Ericsson hade varit i för nära beröring med en nyponbuske, han hade fått en tagg i fingret, och fröken Lenell, som skulle verkställa operationen med dess borttagande, var så långsam, att Haller otåligt visade Elisabeth sitt ur, som närmade sig tio. Det skulle bli midnatt innan de kommo hem om de sölade längre. Hon skrattade och frågade om han var rädd för spöken, men följde med, och en god stund gingo de framåt under likgiltigt sampråk, som slutligen öfvergick i fullständig tystnad.

— Ska vi springa kapp? Det är så tråkigt att gå på samma vis hela vägen, föreslog Elisabeth plötsligt. Haller samtyckte, och hans långa ben fingo en ifrig medtäflan i Elisabeth, som sprang som om det gällt livet. Hon utstötte ett rop af smärta, och när Haller oroligt kom fram till henne låg hon på knä. En sten hade legat i vägen för hennes fot, och hon hade halkat. Foten gjorde ondt. Haller tog henne utan att säga något i sina armar och bar henne öfver det låga diket till en bekväm sten under en gammal jättegran, där han varligt satte ned henne.

— Tag af skon, så få vi se om foten är vrickad, befälde han.

Hon lydde, förskräckt och oroad af smärtan och tanken på hur oroligt mostern skulle bli om de ej kommo hem i tid.

— Den är inte vrickad, bara en liten sträckning, som går öfver om ni sitter stilla tio minuter, förklarade han när han slutat undersökningen af den lilla mjuka, varma foten och långsamt släppte den. Därpå slog han sig ned i mossan bredvid henne och försökte komma henne att glomma förskräckelsen med vänligt småprat.

— Så går det när man skenar för fort på små fötter.

— Ack, man kan väl inte alltid gå heller.

— Men om man gör sig illa när man springer?

— Så springer jag ändå, sade hon trotsigt. Hans hand fattade hennes i ett befällande grepp.

— Tyst, hvskade han.

Han gjorde ej motstånd af luttar häpnad, men såg sig omkring efter orsaken till hans beteende.

På vägen i månskenet kommo Ericsson och Hedvig Lenell. Han höll armen om hennes skuldror. Midt för granen, där de båda sutto, stannade han, vände sakt hennes ansikte mot sig och kysste lidelsefullt hennes läppar. Haller och Elisabeth kunde höra henne hviska, i det hon lösgjorde sig från hans armar: "Du ålskade".

Elisabet satt skälvande, med sin hand ännu i Hallers. När de båda på vägen voro utom synhåll vred hon sig lös med en häftig rörelse och darrande af förbittring sade hon:

— Hur kunde ni? Hvarför gick ni inte fram?

— Ni stal deras hemlighet lika fegt om ni lyssnat.

Han vände sig mot henne, tog trots hennes motstånd handen, som hon nyss dragit undan, och hon såg hans ögon ömma och milda se in i sina.

— Barn, tycker du det är orätt att se något som det nyss? Jag ville inte störa deras lycka, det var allt. Han reser i morgon, och hade vi nu gått fram, hade vi förfärfvat deras sista afton. Förstår ni mig inte, fröken Elisabeth?

Hon teg skamsen, och han såg på hennes bleka kinder och ögonen, som envist såg ned att hon erkände att han hade rätt. Han förde helt hastigt hennes lilla kalla hand till sina läppar och sade vänligt:

— Nu tror jag vi skola försöka gå igen, om det inte gör ondt. Annars blir fru Dreberg allt för orolig.

Elisabet steg upp, det kändes visserligen ännu smärta i foten, men hon bet ihop tänderna och gick framåt så raskt hon förmådde.

När de kommo hem var Elisabeth glad att få skylla sina bleka kinder och sin nervositet på missödet, som mycket förskräckt hennes moster.

ter, och så snart hon kunde komma ifrån alla frågor tog hon godnatt och ilade upp på sitt rum. Det var så många nya känslor som förvirrade hennes sinne, och daluret nere i matsalen hade slagit sina timmar många gånger innan hon ändtligen somnade in, trött och olycklig.

Vid frukosten underrättade Haller att också han måste bryta laget — åtminstone för någon vecka. Han hade tidigt på morgonen fått telegram från sitt hem att fadern låg betänkligt sjuk och önskade hans närvaro.

— Men går allt lyckligt kan ni vara säkra att ha mig åter på Tärnskar någon dag i nästa vecka. Vår älskvalda värinna gör vistelsen här alltför angenäm för att hon skall bli af med mig förr än nödvändigt.

Fru Drebergs runda godmodiga ansikte sken af belåtenhet öfver artigheten, och med många älskvalda ord önskade hon Haller välkommen åter. Elisabeth satt blek och tyst, men när hon kände hans blick förskände hvilat på sig, skyndade hon sig med uppbjudande af all sinnessnärvaro, att börja ett samtal med fröken Helling, som omhögsligt afbröt henne med berättelsen om hur förskräckt blotta åsynen af ett telegram gjorde henne. Hon hade endast fått tre i sitt lif, men alla tre mindes hon med bäfvan. Det första öppnade hon utan att misstänka ordet fara, men innan hon last sista ordet föll hon afsvimad till golvet, och skulle säkert brutit ett ben, om inte tjänsteflickan funnits till hands och tagit emot henne. Hennes äldsta bror, en förhoppningsfull ung man, hade drunknat under en segeltur utanför Vaxholm. Andra gången var flera år efteråt, men hon hade den första förskräckelsen så lifligt i minne, att hon först tog en tesked nervdroppar, därefter läste ett kapitel i bibeln för att lugna sig och slutligen bröt det oödsediga konvulset. Hennes föräldrahem hade brunnit ned, rubb och stubb. Ja, det var för hemskt. Än i dag, fast det snart var tio år sedan, gick en rysning genom mörk och ben när hon tänkte på det.

— Men det tredje då? frågade Elisabeth och alla lyssnade ifriga, beredda att höra ännu en rysning.

— Det var i julas det. En hastig rodnad flog öfver den gamla fröken ansikte. När jag sitter i mitt rum, stilla och beskedligt på julafton, kommer en telegrampojke på cykel i gatuhörnet. Jag såg honom i reflexionspegeln, och det gick som ett svard genom hjärtat. Tank om det gäller mig! När han stannade utanför porten var jag färdig att svimma, och när det ringde strax efter darrade mina knän så att de knappast burde mig till dörren. När jag stängt efter pojkens gick jag in, lade telegrammet på bordet och satte mig ned framför det en lång stund. Så tänkte jag att det var bättre att göra pinan kort och bröt försegligen fast fingrarna darrade — hvad tror ni jag såg?

Sällskapet lyssnade i spänd förväntan.

— God jul, ålskade syster! Bror Karl.

Andreas Heller, var den förste att brista i skri, och de andra instämde. Upplösningen var för komisk och fröken Helling min ej mindre.

— Jag blef duktigt förargad på honom också, fortsatte hon, men han har nu alltid varit en sådan spoling och tyckt om puts af alla slag. Han visste nog hur rädd jag är för telegram.

När Haller nere vid ångbåten fattade Elisabeths hand till afsked, frågade han med låg röst: — Och ni — önskar ni mig välkommen åter, fröken Elisabeth?

Hennes hand låg kall och passiv i hans, och hon svarade likgiltigt:

— Naturligtvis — välkommen åter.

Ett uttryck af bitter missräkning fördestade hans öppna ansikte, han släppte hastigt hennes hand, lyfte på hatten och gick öfver landgången.

Damerna och kamrer Stark gingo hemåt, småpratande om de båda bortresta och deras angenäma egenskaper. Elisabeth gick tyst bredvid Hedvig Lenell, som hela morgonen burit ett så ljus och lyckligt uttryck, att hennes milda, vänliga drag blifvit helt förskönade. När de kommo upp till Tärnskärs grind och Elisabeth ensam ville skynda bort från de andra, höll hon henne tillbaka, lade armen ett ögonblick om hennes hals, kysste henne lätt på pannan och sade med en innerlig blick: — Lilla barn, du är skapad för lyckan, visa inte bort den när den kommer!

Elisabet blef purpurad, hennes ögon fylldes med tårar, hon vred sig lös och ilade bort.

— Ni stal deras hemlighet lika fegt om ni lyssnat.

Han vände sig mot henne, tog trots hennes motstånd handen, som hon nyss dragit undan, och hon såg hans ögon ömma och milda se in i sina.

— Barn, tycker du det är orätt att se något som det nyss? Jag ville inte störa deras lycka, det var allt. Han reser i morgon, och hade vi nu gått fram, hade vi förfärfvat deras sista afton. Förstår ni mig inte, fröken Elisabeth?

Hon teg skamsen, och han såg på hennes bleka kinder och ögonen, som envist såg ned att hon erkände att han hade rätt. Han förde helt hastigt hennes lilla kalla hand till sina läppar och sade vänligt:

— Nu tror jag vi skola försöka gå igen, om det inte gör ondt. Annars blir fru Dreberg allt för orolig.

Elisabet steg upp, det kändes visserligen ännu smärta i foten, men hon bet ihop tänderna och gick framåt så raskt hon förmådde.

När de kommo hem var Elisabeth glad att få skylla sina bleka kinder och sin nervositet på missödet, som mycket förskräckt hennes moster.

ter, och så snart hon kunde komma ifrån alla frågor tog hon godnatt och ilade upp på sitt rum. Det var så många nya känslor som förvirrade hennes sinne, och daluret nere i matsalen hade slagit sina timmar många gånger innan hon ändtligen somnade in, trött och olycklig.

Vid frukosten underrättade Haller att också han måste bryta laget — åtminstone för någon vecka. Han hade tidigt på morgonen fått telegram från sitt hem att fadern låg betänkligt sjuk och önskade hans närvaro.

— Men går allt lyckligt kan ni vara säkra att ha mig åter på Tärnskar någon dag i nästa vecka. Vår älskvalda värinna gör vistelsen här alltför angenäm för att hon skall bli af med mig förr än nödvändigt.

Fru Drebergs runda godmodiga ansikte sken af belåtenhet öfver artigheten, och med många älskvalda ord önskade hon Haller välkommen åter. Elisabeth satt blek och tyst, men när hon kände hans blick förskände hvilat på sig, skyndade hon sig med uppbjudande af all sinnessnärvaro, att börja ett samtal med fröken Helling, som omhögsligt afbröt henne med berättelsen om hur förskräckt blotta åsynen af ett telegram gjorde henne. Hon hade endast fått tre i sitt lif, men alla tre mindes hon med bäfvan. Det första öppnade hon utan att misstänka ordet fara, men innan hon last sista ordet föll hon afsvimad till golvet, och skulle säkert brutit ett ben, om inte tjänsteflickan funnits till hands och tagit emot henne. Hennes äldsta bror, en förhoppningsfull ung man, hade drunknat under en segeltur utanför Vaxholm. Andra gången var flera år efteråt, men hon hade den första förskräckelsen så lifligt i minne, att hon först tog en tesked nervdroppar, därefter läste ett kapitel i bibeln för att lugna sig och slutligen bröt det oödsediga konvulset. Hennes föräldrahem hade brunnit ned, rubb och stubb. Ja, det var för hemskt. Än i dag, fast det snart var tio år sedan, gick en rysning genom mörk och ben när hon tänkte på det.

— Men det tredje då? frågade Elisabeth och alla lyssnade ifriga, beredda att höra ännu en rysning.

— Det var i julas det. En hastig rodnad flog öfver den gamla fröken ansikte. När jag sitter i mitt rum, stilla och beskedligt på julafton, kommer en telegrampojke på cykel i gatuhörnet. Jag såg honom i reflexionspegeln, och det gick som ett svard genom hjärtat. Tank om det gäller mig! När han stannade utanför porten var jag färdig att svimma, och när det ringde strax efter darrade mina knän så att de knappast burde mig till dörren. När jag stängt efter pojkens gick jag in, lade telegrammet på bordet och satte mig ned framför det en lång stund. Så tänkte jag att det var bättre att göra pinan kort och bröt försegligen fast fingrarna darrade — hvad tror ni jag såg?

Sällskapet lyssnade i spänd förväntan.

— God jul, ålskade syster! Bror Karl.

Andreas Heller, var den förste att brista i skri, och de andra instämde. Upplösningen var för komisk och fröken Helling min ej mindre.

— Jag blef duktigt förargad på honom också, fortsatte hon, men han har nu alltid varit en sådan spoling och tyckt om puts af alla slag. Han visste nog hur rädd jag är för telegram.

När Haller nere vid ångbåten fattade Elisabeths hand till afsked, frågade han med låg röst: — Och ni — önskar ni mig välkommen åter, fröken Elisabeth?

Hennes hand låg kall och passiv i hans, och hon svarade likgiltigt:

— Naturligtvis — välkommen åter.

Ett uttryck af bitter missräkning fördestade hans öppna ansikte, han släppte hastigt hennes hand, lyfte på hatten och gick öfver landgången.

gelägenheter bättre och låta bli andras, tycker jag. Jag afskyr henne.

Elisabet ville inte resa från Tärnskar, fast hon kände sig så olycklig och ängslig för hvarje dag som gick. Skulle han komma tillbaka? Med bäfvan såg hon för hvarje dag efter om hans far stod bland de döda i tidningen, och för hvarje gång hon ej upptäckte hans namn drog hon en suck af lättnad. Var han död kunde sonen säkert ej komma, och hon kände som om hon aldrig skulle bli lugn mer om hon ej ännu en gång fick se hans öppna vänliga ansikte med de djupa grå ögonen, som kunde se så ömt på henne. Säkert var han mycket ond för hennes ovanlighet den sista morgonen, men det var henne likgiltigt, tänkte hon. Hon ville bara se honom och höra honom tala några dagar till, sedan skulle hon resa hem och glömma att han någonsin funnits till.

När en vecka gått, fick fru Dreberg brev från Haller att hans far var utom fara och att de kunde vänta honom hvilken dag som helst. Fru Dreberg laste helt oskyldigt upp brevet högt när postväskan kom, och hon såg hvarken Elisabeths djupa rodnad eller det sötsura leendet som krusade fröken Bergfeldts läppar. Den senare var vid ett gallsjukt humor alltsedan hennes sista hopp gått om intet. Kamrern hade rest i går utan att "säga något", och hans inbitna ungarlskhjärta hade visat sig alldeles förhårdadt mot både smäktande blickar och betydelsefulla ord. För tillfället ansåg hon förtägligen mannen för mänsklighetens, d. v. s. kvinnans plåga och försummade intet tillfälle att markera deras troloshet.

Haller kom tillbaka. Han var tystare än förr, men det berodde kanske på den oro han erfarit vid faderns sjukbädd. Elisabeth och han talades sällan vid, han undvek att vara ensam med henne och hon tycktes sky hans närhet. Men hennes förra längtan efter ensamhet, hennes sorgsenhet och nedstämda lynne hade förbytts helt hastigt. Hon skrattade och pratade dagen lång, föreslog upphörligt promenader och utflykter, och allra muntrast skämtade och log hon när hon kände att Hallers allvarliga blick iakttog henne eller såg Hedvig Lenells kärleksfulla ögon med outtalade milda förebåelser följa hennes ystra infall. Nya gäster kommo allt som oftast, hon koketterade för löjntant Bolle, som Haller fann vedervärdig med sitt läspande och det eviga fadda leendet, och hon retades med fröken Bergfeldt så att den snälla fru Dreberg, som i allt hvad som låg utanför hushåll och kök var oskyldig som ett barn, blef helt häpen och förvånad. Hon kände ej igen sin snälla flicka.

Elisabet gick vägen framåt postkontoret. Hon hade ett brev till en väninna i handen. Hon var ensam och gick raskt framåt landsvägen i solskenet. Hon njöt af att känna sig fredsad för den odräglige löjntantens åckliga kurtis och öfverlämnade sig åt sina tankar, som dock ej vore af angenämaste slag. Det började bli olidligt alltsammans, och hon längtade hem. Resa hem — utan att knappast ha talat med honom alltsedan han kom tillbaka. Så olika allt hade blifvit mot förr. Då var han alltid vänlig och glad och nu såg han ofta så strängt på henne. Hennes unga läppar krusades som af undertryckt gråt, och hon slängde otåligt undan stenarna på vägen med spetsen af sin sko.

Där kom Heller. Hon hann knappat blinka bort den fuktiga slojan i ögonen innan han stod framför henne. Han höll en tidning i handen.

—Hvilket oväntadt möte fröken von Schoult. Ni skall lämna ett brev, ser jag. Jag har just skickat af ett. Min ledighet är snart slut, och i morgon måste jag vända det vackra Tärnskar ryggen. Min far vill se mig några dagar innan Uppsala tar mig fången igen.

Elisabet bleknade.

— Skall ni lämna oss så snart? sade hon med fåfängt bemödande att göra rösten stadig.

— Ja, och ni kommer väl knappast att sakna mig.

Han vände om och gick vid hennes sida tillbaka till posten, där Elisabeth lämnade sitt brev. När hon kom ut stod han väntande.

— Skola vi fortsätta en stund? Han pekade bort mot vägen till Skoglanda.

Elisabet samtyckte, och så vandrade de vidare under en tystnad, som föreföll henne outtrött. Hon skulle velat springa så långt hon nått, och här gick hon stum och beskedlig som ett färd vid hans sida. För sitt lif kunde hon ej hitta på något att säga.

— Det skall bli roligt att se Skoglanda igen. Det var min första utflykt här och blir väl också den sista. Men första gången hade jag en annan Elisabeth till sällskap. Ni tröttnade så fort på att visa mig vänskap. — Ett otidligt mummel var allt hvad han erhö till svar. Så tystnade han igen, och de fortsatte vidare. Elisabeth sväljde och sväljde för att inte herre öfver sina tårar. Allt var så tröstlöst olyckligt, och hennes hjärta kändes tungt som bly i bröstet.

När de kommo till granen, där de hvilat den minnesvärda aftonen, den sista af den lyckliga dagarna, skyndade hon sina steg för att komma förbi. Men han visade på den skuggiga platsen.

—Solen skiner så starkt. Ni behöver säkert hvilat ett ögonblick. Därinne är sval.

Hon orkade ej göra motstånd utan satte sig tyst på samma sten, dit han burit henne då, och han slog sig ned på den mjuka mossan bredvid.

Men nu var det slut med Elisabeths själfbehärsknig. Hon vände plötsligt bort ansiktet från honom och brast i tårar, gråt häjldöst som ett barn.

Han blef först häpen och förskräckt öfver hennes häftiga och oförklarliga utbrott, men så

Fritt till lifande kvinnor.

Till alla kvinnor, som beröfva af underlåtande, eller lag medel till förbättring af en enkel hushållning som kan ge en utaf lifare. Medicinen är billig och tillförläp. Den har botat mig. Svarta på svenska. Mrs. H. W. Prenter, Dept. 55 Detroit, Mich.

GULD UR FRITT!

Att guldplättar ut med amerikanska verk, garanterat rena, långa Ålts guld- eller silver-plättar, eller en guldplättad ring med guldplättad fritt till den, som väljer 24 karat guldplättar för 10c styck. När de äro sålda, såld \$2.40, och ut och ring såldes af oss. Skrif i dag till.

COLUMBIA NOVELTY CO.
Dept. 380, East Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN.

Alla sectioner med jern- och stålmer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, samt lantagandens 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fullt 18 år, till storleken af ett kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttåga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggaren har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent atterstat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bofastskyldigheten genom att vara bosatt på nämnda farm.

5) "Grannskap" i det föregående i "as antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig formåner af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom odla 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare